

2

Не. – Как така „не“?

– Казах не. Няма да се пренеса у брат ти.

Стиви присвива объркано очи.

– Защо?

– Хм, я да помисля. Защото идеята е ужасна. – Да, да се преместя да живея при брата на най-добрата си приятелка, е като сюжет, изваден от някой от любимите ми любовни романи. Да не говорим, че въпросният брат е Райън Шей – баскетболна суперзвезда, който изглежда така, сякаш е излязъл от някой от мокрите ми сънища. По-важното обаче е... – Защото той ме мрази.

– Той мрази повечето хора. – Тя свива рамене и непринудеността в гласа ѝ малко ме стряска.

– Добре го описа, скъпа.

Стиви се настанява на канапето в хотелската стая, докато аз довършвам закуската си на единичния котлон. Вегетарианската ми наденица прилича на кучешко ако, благодарение на противния тиган, който ми е осигурен от хотела.

Допълнителен аромат, казвам си аз и се надявам да успея да се примиря с живота в този хотел още малко.

– Знам, че Райън ми е брат, така че сигурно съм предубедена, но той е страхотен. Да, може да изглежда студен, защото не демонстрира чувствата си, но е свестен човек. Обичам те, ти

си най-добрата ми приятелка. Двамата с Райън имаме еднакво ДНК, което означава, че той също ще те обикне. Все някога.

– Добра логика, Ви.

– Казах го съвсем искрено.

Дори не удостоявам думите ѝ с отговор, а тя продължава.

– Вие и двамата пътувате толкова много по работа, че пътищата ви едва ли ще се пресичат. Освен това той не ходи по срещи, така че не е нужно да се притесняваш, че ще влизат и излизат момичета.

Повдигам вежда.

– Само защото той не ходи по срещи не означава, че не спи с никоя. Много добре знаеш как изглежда.

– Изобщо не искам да мисля по този въпрос. – Тя се мръщи и не крие отвращението си. – Казвам само, че той никога не е водил момичета, а аз живях с него почти цяла година.

Може и да ограничава свалките си до времето, когато е на път. Умно. Би било хубаво поне веднъж да не се притеснявам, че ще заваря някое момиче в дома си.

– Бих ти предложила нашия апартамент, но няма да искаш да дойдеш. Зи има две свободни спални – продължава тя.

– Ви – въздишам. – Последното, което искам, е да бъда на трапница и определено нямам желание да чувам как вие двамата го правите като зайци всеки път, когато се прибера от пътуване. Честно, добре съм. – Сядам на отоманката до масичката за кафе със закуската. – Погледни тези апартаменти. – Хвърлям купчина разпечатки на масичката с надеждата бъдещият ми дом да е сред тях, защото те са единствените квартири, които мога да си позволя в този град.

Стиви прехвърля листовете и виждам, че ѝ става все по-трудно да прикрие удивлението си.

– Инди, не. Не може да отидеш да живееш на което и да било от тези места. Някои са безобразно противни, а погледни това. – Тя започва да чете едно от описанията. – Петдесетинагодишен мъж търси дваесетинагодишна съквартирантка.

– Аз съм дваесетинагодишна, а квартирата е едва петстотин кинта на месец! – Отхапвам от вегетарианската си наденица, но тя е прегоряла, затова я изплювам в чинията.

– Да, вероятно защото ще се наложи да плащаш останалата част от наема по друг начин.

– Добре, това е гадно. – Дръпвам листа от купчинката и го смачквам, добавям го към чинията негоден за ядене боклук.

– Инди – въздиша Стиви и поставя листовите в скута си. – Моля те, пренеси се при Райън. Ако не заради себе си, то поне заради мен. Няма да мога да спя нощем, ако знам, че си на някое от тези места. Можеш всеки ден да ми пишеш съобщения, за да ми казваш какво е положението и аз ще вкарвам Райън в правия път, ако се налага.

Вадя си телефона и решавам още сега да ѝ изпратя съобщение.

Аз: Доклад за деня – ако ме накараш да се пренеса при брат ти, ще му се пускам при всяка възможност. Ще ти пиша съобщения всеки ден и ще ти напомням, че той е най-готиният мъж, когото съм виждала. Всеки ден ще четеш колко ми се иска той да прави мръснишки, адски мръснишки неща с мен.

Тя вади телефона си и прави гримаса.

Стиви мига бързо, сякаш се опитва да прогони образа от ума си.

– Залагам на сляпо и се надявам да блъфираш.

– Ще бъде забавно.

– Ако се преместиш при Райън, ще бъдем съседи!

Не успявам да сдържа усмивката, която разтяга устните ми, когато си помисля, че ще живея от другата страна на улицата от старата си колежка и гаджето ѝ. Обичам ги и двамата, освен това през миналия хокеен сезон имах място на първия ред и гледах как се разгръща връзката им. Тази година тя много ще ми липсва по време на пътуванията, но се радвам, че на двамата със Зандърс вече не им се налага да се крият. Подобна любов не бива да остава скрита.

– Ще бъде забавно – съгласявам се аз.

– Видя ли! Освен това любимото ти кафене е само на две пресечки, а портиерът на Райън е истинско съкровище. Много ще ти хареса.

Животът в луксозен апартамент в центъра на Чикаго, където има какви ли не удобства, може и да е като истинска мечта, но не мога да се насиля да кажа *да*.

Отчасти се опитвам да убедя сама себе си, че да се върна в Чикаго, е добра идея. Всяко ъгълче, всяка улица ми напомня за него. Така е, като цял живот си обичала един мъж. Всички спомени са свързани с него.

Сега скърбя за онази версия на живота си, която вече не съществува.

Миналата година ми беше нужна цялата воля, за да довърша хоккейния сезон, след като влязох в апартаментата ни и открих Алекс с друга, но щом *Рантърс* спечелиха Купа *Стенли*, аз сложих вещите си на склад, събрах малко багаж и заминах при родителите си до новия им дом за пенсионери на плажа във Флорида. Прекарах там лятото, като се опитвах да излекувам разбитото си сърце, но когато се върнах в града, където целият ми живот се разпадна, имам чувството, че започнах отначало оздравителния процес, въпреки че първоначалният шок беше преди шест месеца.

След като поживях в този хотел няколко седмици и обучих две нови стюардеси, които ще са ми подчинени, не мога да кажа със сигурност, че съм направила правилния избор, като се върнах тук.

Сякаш прочела мислите ми, Стиви сменя темата.

– Първото пътуване за сезона е след няколко дни. Готова ли си?

– Доколкото е възможно с напълно неопитен екипаж. Да гледам как хокеистчетата се събличат при всеки полет, няма да е същото без теб.

Тя накланя глава и ми отправя сладката си, типична за Стиви усмивка.

– На част от мен летенето липсва, но преди всичко ще ми липсват вие със Зи, когато пътувате. Но пък се вълнувам, защото тази година ще мога да гледам всички мачове на Райън на наш терен. Какво е чувството да си новата шефка на стюардесите и да командваш всички?

3

Райден

Мамка му.

Отпускам чело от вътрешната страна на вратата и затварям със съжаление очи.

Това беше гадно, а аз нямах подобно намерение. Всъщност, докато се прибирах насам, непрекъснато си напомнях, че трябва да се държа мило, да се опитам да измисля нещо тъпо, с което да я посрещна първия път.

Добре дошла у дома. Не, това представя нещата така, сякаш къщата е наша.

Радвам се, че си тук. Това е лъжа. Изобщо не се радвам.

Ако имаш нужда от нещо, само кажи. Изобщо не ми казвай. Осигури си го сама.

Всичко, което измислях, звучеше точно по този начин... заучено.

Планът, който измислих, беше простичък, *Ще ти направя резервен ключ*, щях да я уверя, преди да си вляза в стаята, където щях да се усамотя.

След това обаче я видях боса по средата на хола ми, в сунтшърт, толкова голям, че все още не съм убеден, че отдолу имаше каквото и да било. Русата ѝ коса беше на плитка, спуснатата по рамото, но повечето кичури се бяха измъкнали и из-

глеждаше рошава. Кафявите ѝ очи ми се сториха по-нежни, отколкото ги помня, и това направо ме влуди.

Цяла вечер съотборниците ми ме бъзикаха, че тя щяла да се пренесе у нас. Веднъж вече са я виждали, преди около пет месеца, и аз си мислех, че им е направила впечатление, защото тогава се издрайфа върху обувките ми. За съжаление, единственото, което те помнят за нея, е, че е просто невероятно готина.

Знаех, че е красива. Не съм сляп, но няма начин да е толкова красива, колкото те разправят. Бях сигурен, че преувеличават в спомените си.

Само че не преувеличават.

Влязох вкъщи и осъзнах грешката си. Бяха прави – тя е страхотна и това не ми е никак приятно.

Не се разсейвам лесно, но ако мога да опиша съвършения обект за разсейване, то той много ще прилича на нея.

Не мога да допусна човек, който изглежда като нея, да живее тук. Не искам никой да живее тук. Имам нужда от пространство. Този апартамент е единственото ми убежище от напрежението, на което съм подложен навън. Имам нужда да се съсредоточа над първия си сезон като капитан и не знам как ще го постигна, след като съквартирантката ми изглежда така, сякаш идва от плажа – със загорели крака, златни коси, а пъстрите ѝ дрехи са пръснати по пода на апартамента ми.

Мамка му. Трябва да отида във фитнеса.

Може би щях да се поуспокоя, ако имах малко време, за да се отпусна и да се подготвя за връщането у дома при новата съквартирантка, но тази вечер нямах нито една минута спокойствие. Наблюдавах ме, затова бях напрегнат през цялото време.

Както можеше да се очаква, погледите бяха на фенове и репортери, които искаха да видят всяко мое движение, но от както ме повишиха, Рон Морган, мениджърът на отбора, ме наблюдава с повече недоверие от обикновено.

Рон ме харесваше през първите три години, докато играех за него, или поне ме харесваше колкото може да ме харесва един работодател, защото заплатата ми отнема огромно парче от годишния бюджет и ми предстои да изведа отбора до шампионат, пък за плейофите да не говорим.

Само че очевидната неприязън на Рон към мен започна миналата зима, след като придружих племенницата му на филмова премиера, за да му направя услуга. Племенницата му, която му е като дъщеря, си имаше неприятности със закона, а какъв по-добър начин да ѝ се льсне имиджът от това да я видят с добро момче като Райън Шей?

Беше само една вечер, едно събитие, но истинският проблем започна, когато ми беше поискано нещо повече от една вечер. Тази работа не спираше и след това му отказвах да я извеждам всеки път, когато настояваше, като използвах сестра си като някакъв викингски щит.

– *Трябва да заведеш Лесли на благотворителната гала.*

– *Не мога. Вече поканих сестра си.*

– *Уикенди за края на годината на езерото. Всички ще си водят партньори. Заведи племенницата ми.*

– *Не мога. Стиви вече каза, че ще ме придружи.*

– *Лесли страшно много те харесва. Покани я на вечерята на отбора в петък.*

– *А. По дяволите. Ще ми се да можеш, но сестра ми много се радва, че ще дойде, и не мога да ѝ откажа.*

Получаваше се добре през цялата година, използвах Стиви като половинка и се извинявах с нея, но след това тя взе, че се влюби. Не в кого да е, ами в човек, който ходи на деветдесет процента от същите събития като мен, защото е не по-малко известно име в спорта в Чикаго. Без нейната помощ ставаше ясно, че истинската причина да не мога да продължа да се виждам с момичето от семейството на Рон, беше, че аз самият не исках, и тогава безразличието му се превърна в неприкрита неприязън.

Стана още по-зле в края на сезона, когато Итън се оттегли като капитан и отборът посочи мен, въпреки неприкритото несъгласие на Рон. Само че аз не ходя по срещи, не съм го правил от колежа, и нямам намерение да се променям единствено за да умиротворя човека, който ми подписва чековете, особено когато става въпрос за жена, от която изобщо не се интересувам.

Човек би си казал, че Рон ще оцени амбицията ми. Мислите ми са насочени само в една посока и тя е да спечеля за Чикаго първия шампионат от десетилетия и да го увенчая с трофея на най-ценен играч. Това означава никакви жени, почти никакви приятели и да не откъсвам поглед от наградата. Не мога да позволя никой да се възползва от името ми или от мен.

Случвало се е преди и никога повече няма да допусна същата грешка.

Имам нужда да потренирам, мамка му. Да си прочистя ума от кашата, която ми поднесе тази вечер, и хаоса, който се е възцарил в апартамента ми, докато ме е нямало.

Свалям си сако и го закачам в гардероба, където му е мястото – между черното сако и тъмносивото. Свалям си часовника и го прибирам внимателно в чекмеджето на нощното шкафче, в кадифената кутия, точно където го слагам, след като го сваля.

Ако мога да пострелям, ще се успокоя. Преди да успея да сваля костюма и да си сложа късите спортни панталони за фитнеса, ме спира тихо скимтене откъм хола.

Това някаква шега ли е?

Защо, по дяволите, се съгласих да позволя това момиче да живее тук? А, да – Стиви. Трябва да се науча да отказвам на сестра си, защото тъкмо неумението ми да го правя докара разреваната блондинка в хола.

Не обръщам внимание. За нея ще бъде много по-неловко, ако отида да проверя как е. Да не би онова, което казах, да означава, че плаче заради думите ми? Виждал съм това момиче